

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **DOMESTIK s. r. o.**, se sídlem Jaurisova 515/4, Praha 4, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2019, č. j. 32 A 34/2017 - 59,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2019, č. j. 32 A 34/2017 - 59, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 31. 5. 2017, č. j. KUZL-74018/2016-3, sp. zn. KUSP-74018/2016/DOP/Ti, a rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 28. 9. 2016, č. j. MMZL 110360/2016, sp. zn. MMZL 18417/2015-FS-PŘ-OOSA-803/15, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 25 160,05 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2017, č. j. KUZL-74018/2016-3, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Zlína (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 9. 2016, č. j. MMZL 110360/2016. Dle správního orgánu I. stupně se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Porušení pravidel silničního provozu nastalo dne 23. 1. 2015 v 11:47 hod. na označeném místě ve Zlíně a spočívalo v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Nezjištěnému řidiči byla naměřena průměrná rychlost jízdy 72 km/h (po odečtení možné odchylky měření ± 3 km/h snížena na 69 km/h). Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci 50 km/h tak překročil nejméně o 19 km/h. Tímto jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání správního deliktu uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné; je z něj seznatelné, které otázky považoval žalovaný za rozhodné a jak o nich uvážil. Neshledal ani namítané vady výroku správního rozhodnutí, neboť popis protiprávního jednání žalobce ve výroku rozhodnutí je dostatečně určitý a nezaměnitelný. Nebylo třeba do něj promítat povinnosti správního orgánu stanovené v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ani jednotlivé podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla. Dle krajského soudu v daném případě rovněž nedošlo ke změně předmětu řízení. Správní orgán I. stupně toliko v meritorním rozhodnutí upřesnil místo spáchání přestupku. Za rozpor v předmětu řízení nelze považovat ani nedůsledné označení jízdního pruhu. Z rozhodnutí je dále seznatelné, v jakém úseku probíhalo měření. Tomuto popisu odpovídají i fotografie založené ve správním spise, které jsou dostatečně kvalitní. Výsledek úsekového měření nemohlo negativně ovlivnit přejíždění z pruhu do pruhu, použitý rychloměr s touto okolností počítá. Měřený úsek se přitom nepochybně nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Z provedených důkazů pak bezpečně vyplývá, že použité měřicí zařízení je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy a že byla splněna podmínka odpovědnosti provozovatele vozidla v podobě absence dopravní nehody. Provedený odečet 3 km/h od naměřené rychlosti má oporu v certifikátu k měřicímu zařízení. Krajský soud přisvědčil žalobci, že správní orgány ve správním řízení nedoložily existenci součinnosti obecní policie s Policií České republiky. Tento nedostatek byl však odstraněn provedením příslušných důkazů před krajským soudem. Správní orgán I. stupně rovněž nepochybil tím, že nevyzval žalobce jako provozovatele vozidla k podání vysvětlení a přistoupil rovnou k zahájení správního řízení. Vadou nebylo ani nevyslechnutí označeného řidiče vozidla, neboť toto tvrzení uplatnil žalobce až po odložení řízení o spáchání přestupku. Po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již byl výsledek označeného řidiče bezpředmětný. Nezákonost správního rozhodnutí nezakládá ani to, že správní orgán I. stupně vycházel z úpravy účinné ke dni spáchání přestupku, neboť rozmezí pokuty za daný přestupek nedoznalo ke dni jeho rozhodnutí změny. Za nedůvodnou označil krajský soud i námitku zániku odpovědnosti za správní delikt vyplývající z lhůt uvedených v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „nový přestupkový zákon“), a to s ohledem na přechodná ustanovení daného zákona. Neshledal přitom rozpor § 112 odst. 2 uvedeného zákona s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“). Vzhledem k nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, neshledal krajský soud ani rozpor §§ 10 odst. 3 a 125f zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem České republiky. K anonymizaci rozsudků na webu Nejvyššího správního soudu odkázal na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní

pokračování

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítl, že dne 19. 7. 2016 došlo k prekluzi přestupku ve smyslu nového přestupkového zákona, neboť řízení bylo zahájeno dne 18. 7. 2015. Správní orgán však vydal rozhodnutí až dne 28. 9. 2016. Krajský soud se neměl zabývat aplikací čl. 40 odst. 6 Listiny, ale měl aplikovat § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona, podle kterého se nová úprava prekluze použije i na přestupky spáchané před 1. 7. 2017, ledaže by některá ze zde uvedených lhůt stanovená dosavadními předpisy ještě neuplynula. Dosavadní právní úprava neobsahovala žádnou (tedy ani delší) lhůtu k projednání přestupku, ale pouze lhůtu k zahájení řízení o přestupku. Ta přitom není uvedena mezi lhůtami ve větě první § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona. Její běh proto nebrání aplikaci nové úpravy prekluze. Řízení o přestupku tak nebylo dle stěžovatele včas skončeno.

[4] V další části kasační stížnosti se stěžovatel vymezil proti závěrům krajského soudu o splnění podmínek měření rychlosti. Namítl, že se správní orgány dopustily podstatné vady řízení, když se nezabývaly splněním podmínek § 79a zákona o silničním provozu (provádění měření obecní policií v součinnosti s Policií ČR). Jednalo se o zjištění základních skutkových okolností nezbytných za účelem ověření toho, zda byl záznam o měření získán v souladu s právními předpisy. Tyto okolnosti správní orgány nijak nezkontrolovaly a krajský soud překročil svou prezkumnou úlohu, když se pokusil napravit pochybení správních orgánů vlastním dokazováním. Nadto ani tímto dokazováním nebylo splnění podmínek § 79a silničního zákona prokázáno. Krajský soud se dále nevypořádal s námitkou nesplnění podmínek § 24b odst. 2 zákona o silničním provozu.

[5] Nad rámec kasační stížnosti, tedy mimo kasační námitky, stěžovatel, respektive především jeho zástupce, vyjádřili nesouhlas s tím, aby Nejvyšší správní soud vyvěsil jejich osobní údaje na své webové stránky.

[6] V doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 6. 2020 stěžovatel upozornil na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20 a ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, jimiž byly postupně zrušeny obě věty § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny. Ve věci je tak třeba použít úpravu prekluze přestupku dle nového přestupkového zákona, která je pro stěžovatele příznivější, neboť v daném případě bylo rozhodnutí správního orgánu vydáno po více než jednom roce ode dne zahájení řízení.

IV.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením krajského soudu. Dále uvedl, že splnění podmínek § 79a zákona o silničním provozu je dle judikatury zajištěno, pokud jde o měření na místech určených Policií ČR, přičemž součinnost stačí prokázat pouhým prohlášením policie. Smyslem součinnosti je zajištění koordinace vzájemných postupů obecní policie a Policie ČR, např. zabránit duplicitnímu měření. Ze zákona nevyplývá časové omezení souhlasu daného Policií ČR. Dodal, že se jedná o typizovanou námitku, a vymezil se proti pojištění proti pokutám. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[8] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2019, č. d. MSPH 93 INS 3359/2019-A-24, byl zjištěn úpadek stěžovatele a jeho insolvenčním správcem byla ustanovena společnost Indra-Šebesta v.o.s. (dále „insolvenční správce“). Dne 23. 9. 2019 pak byl na majetek stěžovatele prohlášen konkurs. K výzvě ze dne 22. 9. 2020, č. j. 7 As 204/2019 - 39, insolvenční správce kasačnímu soudu sdělil, že nebude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

VI.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Primárně ovšem zohlednil závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20. Postupoval tedy stejně jako v rozsudcích ze dne 2. 7. 2020, č. j. 1 As 239/2018 - 45, ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 148/2018 - 51, a ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 450/2018 - 48, jejichž závěry pro posuzovanou věc plně přebírá. V důsledku toho posoudil kasační stížnost jako důvodnou.

[10] V nyní projednávané věci se dle správních orgánů stěžovatel dopustil správního deliktu, když jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci.

[11] Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že *[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezabýjil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*

[12] Dne 1. 7. 2017 nabyt účinnosti nový přestupkový zákon, který sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky dle předchozí právní úpravy). V § 30 písm. a) stanovil jednotnou lhůtu k projednání přestupku: *Promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.* Za přestupek spáchaný stěžovatelem je dle § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu možné uložit pokutu až do výše 10 000 Kč.

[13] Dle § 32 odst. 2 nového přestupkového zákona platí, že *[p]romlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*

[14] Dle § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona platí, že *[n]a přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*

[15] Při izolovaném posouzení se jeví úprava zániku odpovědnosti za uvedený správní delikt (přestupek) příznivější dle nového přestupkového zákona. Ustanovení o lhůtách však není možné chápat izolovaně, ale je nutné je chápat v kontextu celého nového přestupkového zákona.

[16] Dle § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020 přitom platilo, že *[u]stanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Dle této právní úpravy tak odpovědnost za správní delikt stěžovatele nemohla zaniknout dříve, než by zanikla dle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017. Úprava dle nového přestupkového zákona tak pro stěžovatele nemohla být příznivější právní úpravou, neboť by se

pokračování

v jeho případě uplatnila lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu v délce 4 let.

[17] Ústavní soud nicméně nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil větu první § 112 odst. 2 přestupkového zákona dnem vyhlášení tohoto nálezu ve sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 26. 2. 2020. V uvedeném nálezu přitom konstatoval, že *trestností činu* trestněprávní nauka a judikatura rozumí možnost, že pachatel určitého trestného činu bude uznán vinným a bude mu uložen trest či vyvozena trestní odpovědnost. Pod takto vymezený pojem *trestností činu* tedy spadají otázky jejího vzniku, trvání i zániku. Ve světle těchto závěrů je nutno pod pojem *trestnost* zahrnout rovněž úpravu prekluzivních lhůt vedoucích k zániku odpovědnosti za delikt, který způsobuje jednou provždy zánik práva státu na potrestání pachatele. Je proto nutné posoudit, zda je pro stěžovatele příznivější úprava zániku odpovědnosti dle nového přestupkového zákona.

[18] Zrušení první věty § 112 odst. 2 samo o sobě nemělo přímý dopad do práv stěžovatele, neboť dle znění účinného od 26. 2. 2020 nadále platilo, že *[o]dpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezánikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona* (jde o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt; srov. bod 71 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19). V případě stěžovatele by se tedy nadále uplatnila čtyřletá lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu.

[19] Nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, však Ústavní soud zrušil pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny i citovanou zbývající část § 112 odst. 2 přestupkového zákona, a to dnem vyhlášení nálezu ve sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 22. 7. 2020, a to s tímto odůvodněním (body 21-24, důraz přidán):

„V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu „trestnost“ v čl. 40 odst. 6 větě první Listiny. Dospěl zde k závěru, že v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábně, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuální. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak stát jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. Ustanovení čl. 40 odst. 6 věta první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zpřísnění trestnosti. V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užítí pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. S tímto zrušeným ustanovením úzce související nyní napadené ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavní soud posoudit z hlediska jeho ústavní konformity nemohl, neboť byl vázán petitem tehdejšího návrhu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/19.

*Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. náleží ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. **Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu.** Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.*

*Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typové obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že **odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen.** V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.*

*Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 ke právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí 'trestnosti' ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, **k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen.** Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a lze vystačit s oporou jeho § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.“ Závěry nálezu Ústavního soudu plně dopadají i na nyní posuzovanou věc.*

[20] Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. Uplynutí prekluzivní doby je přitom vadou, pro kterou soud zruší rozhodnutí správních orgánů z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, č. 845/2006 Sb. NSS).

[21] Za této situace je pro stěžovatele úprava zániku odpovědnosti za správní delikt dle nového přestupkového zákona příznivější právní úpravou. Jak již bylo uvedeno, dle § 30 tohoto zákona činí promlčecí doba 1 rok za správní delikt stěžovatele, na rozdíl od dvou,

pokračování

respektive čtyř let dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 112 odst. 2 přestupkového zákona nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit, neboť již není s ohledem na zásah Ústavního soudu součástí právního řádu. V daném případě sice bylo řízení zahájeno včas, tedy do jednoho roku ode dne spáchání správního deliktu, jelikož ten byl spáchán dne 23. 1. 2015, a řízení o něm bylo zahájeno dne 13. 7. 2015. Tím došlo k přerušení promlčecí doby, která začala běžet znovu. Rozhodnutí, kterým byl stěžovatel uznán vinným, však bylo vydáno až dne 28. 9. 2016, tedy více než jeden rok ode dne zahájení řízení, přičemž v mezidobí nenastala žádná další skutečnost či událost podle § 32 nového přestupkového zákona, která by uvedenou lhůtu přerušovala nebo stavěla. K zániku odpovědnosti za stěžovatelem spáchaný správní delikt dle nového přestupkového zákona tak došlo dne 13. 7. 2016.

[22] K uplynutí prekluzivní doby je soud povinen přihlížet dle § 109 odst. 4 s. ř. s. *ex offio* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89). Shledal-li tedy soud, že k prekluzi odpovědnosti za spáchané správní delikty (přestupky) došlo, nezbyvá mu, než rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů zrušit. Pokud by tak neučinil, muselo by být jeho rozhodnutí zrušeno Ústavním soudem (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 467/18 ze dne 2. 7. 2019, nebo sp. zn. IV. ÚS 3062/14 ze dne 27. 5. 2015). V projednávané věci pak bylo nadbytečné zabývat se dalšími kasačními námitkami.

[23] Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[24] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů v řízení o žalobě i o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl v řízení úspěch, má proto právo na náhradu nákladů v plné výši. Stěžovatel vynaložil soudní poplatky v celkové výši 8 000 Kč. Dále má právo na náhradu nákladů právního zastoupení za čtyři úkony ve věci (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání a sepsání kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky] a na náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Nejvyšší správní soud shledal důvodným též nárok na náhradu cestovních výdajů ve výši 2 560,05 Kč za jízdné z místa sídla advokáta do sídla krajského soudu, tzn. z Prahy do Brna a zpět - celkem 430 km [§ 2 odst. 1 ve spojení s § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu a § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky č. 333/2018 Sb.]. Nejvyšší správní soud upozorňuje zástupce stěžovatele, že dle přiloženého technického průkazu použitého vozidla je spotřeba uváděná pro kombinovaný provoz 5,6 l/100km, nikoliv 5,8 l/100km, jak uvedl ve vyčíslení nákladů soudního řízení ze dne 29. 4. 2019. Nakonec Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele náhradu za promeškaný čas ve výši 1 000 Kč [§ 2 odst. 1 ve spojení s § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu]. Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem DPH.

Žalovaný je tak povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení celkem 25 160,05 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce stěžovatele.

[25] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu v případě téhož advokáta již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem Předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017, či sp. zn. 9 As 413/2018. Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, a zdejší soud odkazuje na relevantní písemnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu